

VYTAUTO DIDŽIOJO UNIVERSITETAS
KATALIKŲ TEOLOGIJOS FAKULTETAS

KŪRINYS: “NE VIKTORIJA, BET PERGALĖ”
RESPUBLIKINIAM 9–12 KLASIŲ MOKINIŲ KŪRYBINIŲ DARBŲ
KONKURSUI „LAISVĖS KONTŪRAI“

Atliko: Kauno Saulės gimnazijos
9 (1F gimnazijos) klasės mokinė
Julija Mironovaitė

Kaunas, 2017

DARBO APRAŠAS

Kūriny: „Ne Viktorija, bet pergalė“

Darbo kryptis: meninė

Darbą atliko: Julija Mironovaitė, Kauno Saulės gimnazijos 1F (9) klasės mokinė,
el. p.: julyte.mironovait@gmail.com.

Padėjo pasirengti: katalikų tikybos mokytoja metodininkė Aušrelė Krunglevičiūtė,
el. p.: ausrelek@gmail.com, tel. +37061415416.

Autorės darbo tikslas: paskatinti skaitytoją susimąstyti apie egoizmu paženklintų, skubotų sprendimų ir sprendimų, kurie priimami atradus kitą „aš“ įtaką žmogaus gyvybės išsaugojimui, gyvenimo džiaugsmui, laimei. Autorei labai svarbi šiandieninėje visuomenėje neatrasta žmogaus gyvybės nelygstama vertė kaip norma ir jos atradimas kaip gyvenimo pergalė.

Ne Viktorija, bet pergalė

Rugpjūčio 29 d. Pirmadienis

Sveikas, mielas dienorašti. Keista, bet anksčiau nebuvo bandžiusi rašyti dienoraščio, o dabar vaikščiodama knygyne, nusprendžiau rašyti. Tu, dienorašti, esi maža gelsva knygutė kietais viršeliais. Maža, nes gali būti, kad tai pirmas ir, deja, paskutinis kartas, kai į tave rašau (esu labai užmarši), tad pamaniau, kad pirkti didelę knygelę būtų neprotinga. Dar viena priežastis dėl kurios nusipirkau šią, mažą knygelę, yra ta, kad vos už trijų dienų būsiu trečio kurso studentė. Mane tai džiugina. Šaunu. Nauji metai – nauja aš. Ar ne taip sakoma? Vėlu, todėl šiandien jau baigiu rašyti. Sudie.

Rugsėjo 15 d. Ketvirtadienis

Sveikas, mielas dienorašti. Praėjo dvi savaitės, bet aš tęsiu pažadą ir tavęs neužmiršau. Nauji studijų metai nelabai skiriasi nuo ankstesnių. Dėstytojai visi tie patys, bendrakursiai taip pat, o aš, na, tikriausiai, taip pat nepasikeitusi. Rytoj man bus pirmasis koliokviumas, noriu perskaityti užrašus, pasikartoti žinias, todėl tariau „sudie“.

Rugsėjo 24 d. Šeštadienis

Sveikas, dienorašti. Pameni, sakiau, kad šiais metais ir mano dėstytojai, ir bendrakursiai nepasikeitę, o ir aš esu nepasikeitusi. Žinai, aš klydau. Esu visai ne tokia pati, kaip praėjusiais metais. Jau trečią dieną jaučiu nuovargį, šiandien be rimtos priežasties apsižodžiauvau su bendrakurse, o dar nosis užsikimšo... Bijau, kad būsiu pasigavusi kokį virusą. To mažiausiai norėčiau, nes tiek darbų užgriuvo. Vėl rašau vėlai, o rytojui reikia užbaigti tyrimo analizę... jau eisiu. Labanakt.

Rugsėjo 27 d. Antradienis

Labas. Šiandien esu visiškai suglumusi. Peršalimo požymiai nepraėjo. Negana to, vakar mano temperatūra buvo pakilusi iki 39°C, o šiandien ji - normali. Nesuprantu, kas vyksta. O dar rėmuo griaužia, turbūt todėl, kad vakar prisivalgiau plaktos grietinėlės... Ir mėnesinės... jos vėluoja. Žodžiu, viskas eina blogyn. Palauk, palauk. Ar aš parašiau „mėnesinės“? Ne! Negali būti. Ne!

Spalio 3 d. Pirmadienis

Sveikas. Gyvenimas vėl stojo į savas vėžes. Pasidariau nėštumo testą. Jis neigiamas, todėl su džiaugsmu ir didžiuliu užsispyrimu kibau į mokslus. Jie puikiai sekasi. Ir nors mano „mėnesio draugės“ neatėjo, esu laiminga, kad viskas gerai. Dienorašti, tikiuosi, kad gerai bus ir toliau. Sudie.

Spalio 10 d. pirmadienis

Turiu žinių. Ir jos manęs nedžiugina. Prieš dvi dienas pakartotinai pasidariau nėštumo testą. Ir jis parodė dvi juosteles. Ši žinia man kaip perkūnas iš giedro dangaus. Ji nubloškė mane iš ramybės uosto į nežinios ir siaubo vėtros vandenyną. ... arba, lyg būčiau deginuisis paplūdimyje ir staiga pakilęs viesulas, kuris nulaižo jūrą, paplūdimio smėlį ir viską pakėlęs šluojasi taką per paplūdimį. Žmonės, jų daiktai, smėlis, vanduo ir aš sukuosi viesulo ašyje. Nežinia, kur ir kada viskas tėkšis... Nėra kada net galvoti, nes viskas sukasi. Net nežinau su kuo tai galima palyginti... Tiesa, tu, nežinai ką reiškia nėštumo testas, juk esi tik įrišti lapeliai, todėl pasakysiu. Aš laukiuosi. Ir tai manęs tikrai, TIKRAI ir labai, LABAI nedžiugina. O kaip galėtų džiuginti? Juk trečias kursas skirtas mokytis, o ne vaikus gimdyti. Kaip reikės pasakyti tėvams? Draugams? Manyje gyvenančio sutvėrimo tėvui? Juk pasakiusi liksiu viena, visiems iš pavyzdingos studentės tapsiu pasileidusia mergše ir ...dabar viskas vyksta blogai. Dar nebuvo pas gydytoją, bet jau, manau, žinau išeitį. Jau vėlu. Labanakt, dienorašti.

Spalio 12 d. Trečiadienis

Labas nelabas rytas. Šįryt pažadino šilti, rudeniški saulės atšvaitai. Dailiomis varnelėmis išskrenda paskutiniai paukščiai. Lėkčiau. Lėkčiau ir aš, jei tik turėčiau sparnus. Taip norėtuši nuo visko pabėgti...

Vakaras

Kyla vėjas už lango. Lynoja. Pilkais debesimis užtrauktas visas dangus. Ką tik grįžau iš gydytojos. Echoskopijos tyrimas tik dar kartą patvirtino, kad esu nebe viena. Mažulytė gemalinė pūslelė tvirtai įsikibusi. Gydytoja sakė, kad jai kokios keturios savaitės. Esu visiškai sumišusi. Panašiai, kaip oras šiomis dienomis. Ryte, vos prabudus, šviečia saulė, spalvinanti medžių lapus, o vakare stūgauja vėjas, atrodo taip ir nori nudraskyti įvairiaspavius medžių lapus, kurie ir patys gan noriai leidžiasi ant žemės. Jaučiuosi pavargusi, tad jau eisiu. Sudie.

Spalio 17 d. Pirmadienis

Ir visgi nusprendžiau. Kol dar niekas nežino, manau, kad būtų protingiausia pašalinti tą mažytę pūslytę. Procedūra greita ir neskausminga. Taip sakė. Tai yra mano kūnas ir esu laisva daryti su juo ką noriu ir kas man atrodo tinkamiausia. Taip. Taip ir padarysiu, tik reikia dar šiek tiek palaukti.

Spalio 20 d. Ketvirtadienis

Aš ligoninėje. Vakar pradėjau kraujuoti. Taip išsigandau ir iškart nulėkiau į ligoninę. Nieko nemačiau per ašaras, atrodė, kad praraja prasivėrė po kojomis. Atliko tyrimą echoskopu. Mano mažoji pūslelė nebesilaiko taip tvirtai, todėl ir paguldė į ligoninę. Galimas persileidimas. Jaučiuosi kaip paukštis,

kuriam sužeistas sparnas. Rodos, kad sparnas yra, bet jis ne tik nepadeda kilti, bet ir atvirkščiai – kelia skausmą ir neleidžia judėti. Man taip baisu, bet pati kalta. Pati nenorėjau priimti mažosios gyvybės, o dabar ji pati nori pasitraukti. Jei galėčiau ką nors pasakyti savo kūdikėliui – maldaučiau pasilikti. Bet tikriausiai dabar jau vėlu. Tai man yra didžiulė pamoka.

Spalio 24 d. Pirmadienis

Šešios dienos ašarų, baimės ir nežinomybės. Šiuo metu nieko negalima daugiau padaryti. Laukti, laukti, laukti... O laukimas žudo. Nelabai žinojau kaip tai reikia daryti, bet pradėjau melstis. Mano malda buvo panaši į mažo nedrąsaus vaikelio beldimą. Lyg mažas benamis vaikas, nemokantis bendrauti su žmonėmis, dėl meilės ir rūpesčio stokos yra baikštus ir sulaukėjęs, sukauptų visą savo drąsą ir pasibelstų į duris. Jis žino ko galima tikėtis – jį gali nuvaryti nuo durų ar sumušti, bet yra nedidelė viltis, kad už durų gyvenantys žmonės atidarys, priims jį į savo namus, nupraus, sušildys, apręngs ir mylės. Paskutinį kartą meldžiausi mokykloje per tikybos pamoką. Prisimenu, tą kartą dar skaitėm pasakojimą apie sūnų palaidūną. Dabar, pradėjusi melstis jaučiausi ir kaip jis, pasakojimo sūnus palaidūnas. Nesu verta savo vaikelio, bet tikiu. Tik tikėjimas padeda išgyventi.

Spalio 28 d. Penktadienis

Šiandien dešimta diena, kai aš guliu ligoninėje. Labai sunku, nes dar nieko nežinau. Užvakar susiradau ligoninės koplyčią. Ten, ačiū Dievui, nieko nebuvo, todėl galėjau ramiai ir be baimės pasimelsti. Išeidama radau paveikslėlį su Jėzaus atvaizdu. Rašė apie kažkokią vienuolę ir Viešpaties gailestingumą. Pradėjau nepaliaujamai kartoti šią maldą. Suprantu, kad to gailestingumo, kurio maldoje prašau, esu visiškai nenusipelnusi, bet juk Dievas viską atleidžia?..

Lapkričio 1 d. Antradienis

Dievas išklausė mano maldas! Šiandien gydytoja echoskopuotoja tyrimo metu pasakė, kad mano vaikelio širdutė plaka. Ir vėl verkiau, tik šį kartą iš nesuvokiamo džiaugsmo. Jau maniau, kad praradau tai, kas, kaip dabar suprantu, yra svarbiausia – savo vaiką. Bet manęs buvo pasigailėta ir dabar vėl esu laiminga ir po savo širdimi nešioju didžiausią dovaną ir stebuklą. Manau, kad ketvirtadienį mane turėtų išleisti namo.

Lapkričio 16 d. Trečiadienis

Mes drauge augam. Su mano džiaugsmeliu, dėkui Dievui, viskas gerai. Na, o aš stengiuosi pradėti naują gyvenimą. Šiuos du sekmadienius po grįžimo iš ligoninėsėjau sekmadienį į bažnyčią. Buvo labai baisu, nes melstis, o tuo labiau dalyvauti šv. Mišiose nemoku. Sėdėjau gale ir stengiausi įsiklausyti į

tai, ką kalba kunigas. Ir, dienorašti, tu nepatikėsi, vėl išgirdau, kad skaitė apie sūnų palaidūną, tai mane labai nuramino ir nudžiugino. Manau, kad Dievas manęs laukia, kaip ir tėvas laukė to pražuvėlio sūnaus. Dėl to esu laiminga ir tai skatina eiti į priekį.

Gruodžio 24 d. Šeštadienis

Šiandien šv. Kūčių diena. Rytoj gims Jėzus. Išgyventi šias šventes yra visai kitaip, kai ir pats gyveni laukimu. Mano nėštumo 15 savaitė. Skaičiau, kad kūdikiai tokio amžiaus, jau turi aiškias galūnes ir net kojytės jau būna ilgesnės už rankutes. Jis sparčiai auga ir vystosi. Greitai tikiuosi sužinoti ir savo kūdikėlio lytį. Jei bus mergaitė, pavadinsiu Viktorija, pergalės vardan.

Sausio 15 d. Sekmadienis

Mano kūdikėliui jau 18 savaičių. Gydytoja sako, kad greitai pradėsiu jausti jo judesius, taip pat jis jau tikrai girdi ir atskiria mano balsą, tad galiu jam kalbėti. Tai taip nuostabu. Oras už lango taip pat labai gražus ir nors baisiai šalta viskas klostosi labai gerai.

Vasario 9 d. Ketvirtadienis

Jau beveik 24 keturios savaitės mano mažyliui. Laukimas įpusėjo. Nauji rūpesčiai įtraukia vis labiau, todėl vis rečiau rašau. Mums puikiai sekasi ir mes kartu sparčiai augam.

Kovo 29 d. Pirmadienis

Vis mažiau lieka laiko iki mūsų susitikimo. Ilgas ir prasmingas laukimas. Nuo balandžio nusprendžiau išeiti į akademines atostogas, nes vis sunkiau sekasi judėti, jaučiuosi lyg nedidelis dirizablis. Ir tai džiugu, nes žinau, kad auga mano nuostabioji dovanėlė. Tiesa! Ar jau sakiau, kad po širdimi nešioju berniuką!!! Taip! Aš turėsiu sūnų! Kokia nuostabi žinia! Aš dar labiau nei iki šiol laukiu susitikimo su juo. Nebus Viktorijos, bet pergalė tikra.

Balandžio 13 d. Ketvirtadienis

Skaičiuoju dieną po dienos ir laukiu. Laukiu labiau nei kada nors laukiau. Jei sakyčiau, kad laukiu, kaip budėtojas budėjimo pabaigos ar kaip moksleivis mokslo metų pabaigos ir atostogų – meluočiau. Laukiu žymiai labiau. Kadangi iki susitikimo liko, išties, nedaug. Jau perku daiktelius sūneliui. Tai daryti labai gera, esu nepaprastai dėkinga gyvenimui.

Gegužės 19 d. Penktadienis

Šis laikas kitoks. Laikas, kai stebuklas jau prasidėjęs. Liko apie dvi savaites iki susitikimo ir tai džiugina, jaudina bei šiek tiek neramina. O... jaučiu nestiprų spyrį. Tas jausmas negali lygintis su niekuo. Tai paprasčiausiai nuostabu. Jis sveikinasi, tik savaip.

Birželio 11 d. Sekmadienis

Dienorašti, ar žinai kuri diena yra nuostabiausia metuose? Tikriausiai ne, todėl pasakysiu. Tai birželio 10-oji diena. Šią dieną, vakar, gimė mano sūnus. Žinai, Jis yra nuostabiausias žmogus žemėje ir aš esu nepaprastai apdovanota, kad dabar galiu jį laikyti rankose, supti, stebėti kaip Jis miega. Tik dabar jausdama jį šalia suprantu daugelį dalykų. Jo atėjimas į mano gyvenimą buvo didžiausias stebuklas. Net neįsivaizduoju dabar, kaip tada, kai sužinojau, kad jį nešioju, galėjau planuoti jo atsikratyti. Kiek man kartų sakė – „Tu laisva, gali su savo kūnu daryti ką nori“ ir ilgą laiką tuo tikėjau, tačiau juk mano sūnus nebuvo mano kūno dalis. Jis atskiras, tikras žmogus. Supratau ir dar vieną dalyką. Man sakydavo, kad aš laisva daryti ką noriu. Bet juk ir tai netiesa. Jei aš būčiau nužudžiusi savo sūnų, jau niekada gyvenime nebegalėčiau būti laisva. Kai įvykdoma žmogžudystė žmogžudys nuteisiamas kaleimui iki gyvos galvos. O jei abortas? Toks nužudymas vadinamas moters teise, nors moteris pati nusiteisia užsidaryti savo vidaus kalėjime, nuoskaudoje, įvairiose ligose. Dar sūnaus laukime atradau Dievą, vienintelį besąlygiškai mane mylintį, ir tai yra vienintelis sekmadienis šiais metais, kai negaliu už viską Jam padėkoti šv. Mišiose. Štai ir paskutinis dienoraščio puslapis, tad noriu tik dėkoti Dievui už laisvę, už sūnelį Vincentą ir už gyvenimą. Ne dukra Viktorija, bet pergalė. Nepirksiu kitos knygelės? Nežinau. Bet žinau, kad apie gyvenimą kalbėsiu ne dienoraščiui, o sūnui ir Dievui.